

El tren càpsula es va posar en marxa a tota velocitat. La senyora Hipàtia, pensativa i malenconiosa, mirava la pantalla del sostre, que reproduïa el paisatge exterior, imatges que l'havien acompanyada al llarg de la seva vida. Van travessar la Urbanització i de seguida es van endinsar a la Zona Z. Androides hostes amb vestits jaqueta blancs i un somriure de dentífric dibuixat al rostre repartien còctels de color blau elèctric als viatgers. El tren va minorar la marxa fins que es va aturar. De cop es van apagar els llums i es van quedar a les fosques. Es va fer un gran silenci.

La senyora Hipàtia va agafar la mà al senyor Eudor, sabedora que era el final. N'havia sentit a parlar, d'aquells trens. Ara només havia de respirar fondo, molt fondo, i aviat quedaria sumida en un son profund del qual no despertaria mai més.

De sobte va sentir un gran terrabastall, totes les alarmes es van disparar, a fora crits, explosions i l'espetic de metralladores. Es van obrir les portes, un grup de nois i noies els apressaven a baixar del tren, vestien com abans de la Reconstrucció, amb tots els colors de l'arc de Sant Martí.

La veu cantant la portava un noi jove, alt, prim, de cabells foscos i uns ulls d'un blau intens, amb una enorme cicatriu que li creuava la cara.

—Qui sou? —va preguntar la senyora Hipàtia amb un fil de veu.

—La Resistència!

-1.300.425 *LIKES*

De cop les portes es van obrir amb un so metàl·lic. A Kas, la claror del dia li va fer mal als ulls. De mica en mica, la seva visió s'hi va anar acomodant fins a observar horroritzada el que tenia al davant.

Al bell mig del desert, al llit d'un antic llac salat que ara era totalment sec, amb una extensió d'uns mil cinc-cents-quilòmetres quadrats, el camp d'internament formava part de l'anomenada Zona Z, de dotze mil quilòmetres quadrats aproximadament. Es tractava d'una fortificació que comptava amb mil quatre-cents comportes d'acer accionades per control remot, concertines que s'elevaven a quatre metres d'alçada a la part exterior, raigs làser, càmeres tèrmiques, detectors de moviment, drons, una dotzena de torres que s'elevaven uns quants metres amb franc tiradors i un sistema especial de seguretat per fora. Per dins, centenars de barracons blancs, alineats curosament, a més de pantalles pertot arreu. En una gran plaça central, milers de persones rapades, ànimes desesperançades, vestides amb granotes blanques i marcades numèricament amb un comptador de *likes* feien instrucció com si fossin autòmats, vigilats en tot moment.

Una enorme inscripció li va donar la benvinguda:

ELS LIKES US FARAN LLIURES

Cinc paraules suspeses en l'aire, recargolades com de dolor, serpentejants, fugaces i alhora precises i contundents, d'un blanc intens i pur, forjades amb el mineral més preuat del planeta: el Q324.

Kas i un centenar més de nouvinguts formaven una columna que avançava tímidament amb passes petites, visiblement desorientats i exhaustos. No tenien la més mínima idea d'on eren ni què els esperava. Van sortir a una vasta esplanada que ocupava el centre de les instal·lacions i els van col·locar meticulosament en formació. Va passar molt de temps sense que passés res: semblava que estaven esperant algú. Era com un món d'espantoses formes blanques, angoixants, màgiques, un univers cristal·lí on semblava proscria la vida.

La pantalla que ocupava la façana de l'edifici principal es va engegar. Una figura desconeguda per a Kas, de cent metres d'alçada, va adoptar forma corpòria al mateix temps que somreia cordialment a la multitud. Imitava Magnus fent el seu gest familiar de salutació, aixecant la mà, però no en tenia els trets greus ni el posat majestàtic. Es va adreçar a tots els presos:

Vinguin al nostre camp els que, penedit de cor, vulguin col·laborar en la seva grandesa. La Reconstrucció es malmetria si deixéssim en llibertat d'acció els eterns dissidents, els rancuniosos, els egoistes.

Si ahir us vau equivocar, no espereu el nostre suport mentre no us hàgiu redimit amb les vostres obres. Cal que ningú no pensi tornar a la normalitat anterior; la nostra normalitat és el treball abnegat i dur de cada dia per fer un món nou i feliç; i aconseguir els likes que us faran lliures.

Visca el nostre gran líder Magnus i la seva gran obra!

Tots van cridar visca a l'uníson. La gran figura era d'un home prim, d'aspecte net, elegant i malvat, mirada altiva, trets prominents. Duia la barba i el bigoti pulcrament retallats i tenia els cabells llargs i negres recollits al clatell. Vestia jaqueta, pantalons i túnica amb caputxa folgada i còmoda de teixit intel·ligent i blanc impol·lut; tenia el nas prominent i tort, i quan obria els llavis, prims i pàl·lids, revelaven una dentadura perfecta. El seu nom era Nereu, el gran amfitrió, responsable del camp d'internament i un dels col·laboradors més fidels de Magnus. Humil amb els superiors, insolent amb els inferiors.

L'holograma va tremolar i va desaparèixer, va sumir el camp en el silenci. Els presos van seguir sense moure's, sense mirar-se, amb els ulls fixos en l'espai que havia ocupat l'holograma. I les pantalles es van engegar de cop i van donar un munt d'instruccions als nouvinguts, els van dividir segons el nombre de *likes* negatius i els van organitzar.

Benvolguts hostes, el descans en la jornada laboral influeix positivament en el rendiment. És per això que teniu el privilegi de quinze minuts d'esbarjo cada dia. Rendireu més i aconseguireu més likes! Somrieu!

Els anomenaven *hostes*, com si fossin en un hotel de vacances, i als seus carcellers *amfitrions*, eufemismes per no dir les coses pel seu nom, com si es pogués amagar la realitat darrere les paraules.

Ja podien trencar files. Les formacions es van desfer en un eixam confús i turbulent; no es podien reunir més de dues persones. També els nouvinguts feien voltes entre la multitud a la recerca d'una veu, d'un rostre amic. De cop, a Kas li va fer un salt el cor, li havia semblat veure una de les bessones. Es va obrir pas entre la gentada, buscant desesperadament. Tot havia estat un miratge.

Va observar un edifici allargat de maó blanc que s'obria amb un arc en una de les extremitats, coronat per una torre de guàrdia punxeguda; dels costats sortien els pals de formigó dels filferros reforçats amb mineral Q324, que hi donaven una brillantor fantasmagòrica, i, a intervals regulars, una sèrie de torres de vigilància; darrere, fins on arribava la vista, s'escalaven fileres de barracons blancs idèntics, formant diagonals que es perdien al lluny, s'obrien i després es confonien amb la següent. Tot era gegantí. Grups de centenars de robots domèstics, ajudants únics de gran abast i eficiència, modificats per fer diferents tasques: neteja, transport, recerca de dades, supervisió... Androides bípedes, transportadors personals, giroscòpics elèctrics de dues rodes, poliarticulats, mòbils, voladors, zoomòrfics o híbrids, tots deambulaven pels corredors entre barracons com insectes en una colònia.

Eren els ulls i les orelles del camp, majoritàriament, volaven amb propulsors per transitar fàcilment i transmetien dades al centre de control. Estaven programats i havien d'obeir ordres. Si el seu comportament mostrava una certa personalitat, ràpidament el seu lliure albir es restringia per mitjà d'un simple codi de seguretat. També podien esborrar-los la memòria i reprogramar-los, fins i tot per a tasques que eren originalment fora del seu camp de competència original.

L'esbarjo va durar ben poca estona. Una altra vegada en formació van travessar el pati i els van conduir a un dels barracons. Els van guiar fins a un enorme dormitori: fileres i fileres de petits llits de plàstic de color blanc, ocupats per les ombres dels qui en un altre temps havien estat individus feliços, semblaven estendre's fins a l'infinit. Les colossals pantalles que ocupaven les parets de la gran estança els anaven indicant el llit que els pertocava. Desenes d'*andros* i drons els vigilaven. Kas obeïa sense esma. Una vegada va haver localitzat el seu llit, s'hi va estirar rendida i va deixar caure les botes a terra. Es va arraulir com un cuc, replegada sobre ella mateixa, va observar el comptador que tenia marcat al canell de la mà dreta: 1.300.325. Havia aconseguit 100 *likes*, ser obedient tenia la seva recompensa. De cop, tot es va quedar a les fosques, era l'hora de dormir.

Va contemplar la foscor, pensava en la mare i en la llar, i alguna cosa va semblar trencar-se a dins seu. La trobava tant a faltar! I si intentava tancar els ulls per apartar de la ment

aquests records, es trobava amb el rostre de Tyr suspès en la foscor. Els ulls se li van omplir de llàgrimes i es va enfonsar en un somni amarg i tens, sense descans.